

"וְזֹאת חָלַקְנוּ בְתּוֹרַתְךָ"

ב. גְּדוֹלָה הַגְּדוֹלָה מִכֶּן. הוּא זָקָן.

עולה ראייה

וניה אナンנו ואצאיינו ואצאי עמך בית ישראל, כונו יודע שמה
וזומרי תורתך. האפעה של הערכות העליגות, נשבעת ממקורו שרשת של
תורה על למדוריה, היא מהאות עם עצמיות הטעינה של פנימיותה של הנשמה,
הבאנה ממוקר ראל הלל, ייש מותךך סגולת הנשימות, וההשarra הדורות
ההמירות, והוא עולם ברום הבירון עז, עד להארה, וזה השמה בגבגמתה העליגות
של התהילה, שהיא עולם ד', האידיאל של שעשוייה של תורה, בושר התכלית
של קדשנות כל היהדות, אשרו העליין, על כן יוכן עם השפע אשר לעירובותה של
תורה בפיינו, נניה אナンנו וצאנינו, ואצאי עמך בית ישראל, כלנו, ודע' שמה
משירים פעמי חינינו למטריך העליגות של תפארת עז הגונה בתורת זמי,
בחומרה, עולי צחחות נצח, ולמוני תורה, מופיעים מאור החיים העליגנים על
הפנטזיות מוסחפת בסעיה של קדושת התורה, ומועלמים את כל הפרטויות לאוטו
הגעם המועלם, מקור כל תענוגים אצלויתים נادرיט בקדש, האזרחים
ברחובות מורה

ברור אתה ד' חלמוד תורה לעמו ישראלי. הפלאתה של התורה, ועלויגות
מקורה, מעל למל עמישם. הוא עני המליך א' אשרש שקיים אורח האלקי
בנפש האנושית, בטור כבן של תלמוד הכרתת של בניין. צבל את קלטהה היא
התורה בישראל ביבנה פגנית, ודורך הכרתת היא למורית עיוניות בכללותה של
האומה. וזה בא רך מקור הנפש הישראלית בכללה, לא ד' שהיא נגש בשירה בזורה
של תורה לחכמתו הנפש אליה העליון, שאחריו והפלאה העלינו, של התאמתה
מכוראות, אלא שהיא נקלתת בזרות, וכובנה ובכוננה תורה
שחברתך, שהיא תחאת הנפאלות הגדרות למעלת כל דורי תפכע וזוקה הקבועים,
sharpela behon ד' עם עמו, מאן בחר אהוט לו לעם. ועל ערך פלאי והוא אנו מבכימים:

בגאי אמיה. אסר בחור בנו מכל המינים, ונוט נו את תורה... והבחירה האלוהית בישראל, ואת הא סגולת הימיה, נוט נו את תורה... ואישׁ שיטר ממעל כל למו, למלחה כל הכהן ומכל הסתגלת מעשיה.בחירה עליה היה זו מותך הכרה של נוגלות היה מיעודה באמיה זו, והמחטבת אותה בחור מכל המינים אשר דם ראויים לשימוש בשימושים אחרים של סגולת האtem. בסגולת השכל האנושי, בסגולת מסורת, בסגולת וושו העידן ליווי ותפארת החושים, אבל לא בסגולת העולינה האלוהית. בסגולת של תורה, של אארת המגמה האלהית בכל גוינו,

גּוֹלָה רַאיָה

וירי וצנן מלפנייך ד' או"א אבותינו-שרותינו בתורהך, ודבקנו במצוותך
אחרי שבאה החודחה על הדוש החוי. היבאים הנפשים, והחוננים הגוגנים,
ע"י העברת השינה מעינינו התנהמה מעתפינו הננו שבים להפלל לד' אלהינו.
המשפייע עליינו את קדושתו כפי המדה של הטהרה הקדושה והרכבתה שלנו טעו
יתברך, יותר מזה מה שהוא יותר פמייסדי הקדשה, המשופעים בנטשותינו
מצד קדושת האבות, שבשלבך אמרנו קראתך אתה ב"ה בשם: אלחי אבותינו
שיהיה כח החיים הנמי, המתחוש לנו לפועלותינו החזיניות, משך זמן הקימה
והפה בעקביהם, מהאטם אל מנוחת העליונות ע"י נתית הקדש. שתרגילנו בתורהך.
הווים וגופשיהם הצעניים הם הולמים ומפלכים בזוליהם, באדים פגימות, ב מהירות
וחטבעה עזקהו שرك ע"י החורgel של הופעתה של תורה בתוכיות החיים, ישובו
הווים לחיות וורמים בטבעם ע"פ קדושתה של תורה, והעברת השינה הפנית
מהעינים החתק לברכה ולהיים נצחים לאדם, והמפעלים החיזוניים של האברים.
העמידים כבר הן להשרת העולמים ע"י עברת התהווות מתעפפיהם, היה
הכח המנצח עליהם ע"י אכרי הגויה כולה מוקודש ומוטהר, ע"י שחדבקו
במאזותך המעשיות בכל מפעלי אכרייו כולם, בכל מערכותיו, ותהיינה תורה
הHAVIMOT והתכלויות המצחן היזנויות. קשורות בקשר הקדוש בקדבנה, לעומת
הווים הפנימיים והחיזוניים המתוחדים בפרקנו ע"י המגווע של מנוחת השינה.
שבהרה עליינו בברכה לחדרו העז האזמי, היפשי והזונאי, במלואם השאל.

ב. צדקה עשה הקב"ה עם עולם, מה שלא ניתן כל הנסיבות במלום אחד, לא איש אחד ולא בעם אחד, לא בארץ אחת, לא בדור אחד ולא בעולם אחד, כי אם מפוזרים הם הצדירות, זכרה של מלומת, שהוא כח המושך יותר אידיאלי, הוא נגנרט להמשך אחריו האחדות המרוממת, המוכרחת לבא עולם, והוא ביום ההוא —

כ) אוצר סגולות עולמיים בישראל הוא גנו. אבל כדי לאחד במובן כללי ג' – א' העולם עם מוכרים צדי כשרונות מיוחדים להיות חסרים בישראל, כדי שיוושם להרשותם ע"י העולם, וכל נדיבי עמיים. ובזה יש מקום לקבלת שישראל מקבל מהעולם, ומילא פניויה היא הדרך לפני ההשפעה, אלא שתקבלה היא מכחוז וההשפעה מבנים. ככלומר פנימיות החיים שלמת היא בישראל, בגין צורך להעוזר מושם לכך בעולם, וכל שלטונו' משורה בישראל מקרוב פנימיות החיים הוא נובע. מקרוב אחר – מוכחות שבחאותך', וליחסניות החיים מוזמן שצරיך להשלה ודוקא מכחוז, "יפיתותו של יפת באלהי שם", "חיל גנים תאכלו ובכבודם תתימרר", ומשפע פנימיות חיים בסנסי' היא רק משפעת ולא מקבלת. ד' בدد יגחנו ואין עמו אל

בְּרִיאַת־בָּנָה

ברוך אתה ד' אומיה אשר קדשנו במצוותיך וצונו לעסוק בדברי תורה
הצווית האלוהית עינך הוא, ביחס לקשורתו עם תורה, למעלת מגדר של למוד
והבנתה בועלם, שיש ודגמא להם בעל ידיעה של אותן מין חכמה בעולם. אבל
הצווית הותא מצד החיים האלטיטים, שהם הנם עצמותה של תורה ושבהעשל
שאנן מתעסקים בדברי תורה הרי יש לנו קשור עם המקוריות של החיים, שונן
ענין געללה יותר ויותר מכל ערך של תלמודו, ממשתקף רק ע"פ הקשר של המודע
ושל ההבנתה, שהם יובלמים מדורות איזה אוור גורני עאל רקלע מהמעסקת
בכדוע. אבל לא יובילו להגיחול מדורות חיים מוקריות, שהיא עאל רקלע עם סגולתה
של תורה. תורת ד' תוממה המשבנית ונפש, שוראה מאשרות את האדים בתנהו
על המגע הרוחני שיש לנשמה עם שפעת ימי האמת, שמנחתת היא בסוגולה
על נירוביה, שמשתטר בה על כל מין יהה כל מי שיש לו עסק עם התורה. ובשביל

כִּי אָכְפֵּי שֶׁהַרְכָּה: לֹעֲזָק בְּדִבְרֵי תּוֹתָר.

וְהַשְׁבָּע אֶלְךָ אֶת דְּבָרֵי חָווֹתֶךָ בְּפִינוּ וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

הָעֲרָבוֹת בָּאָה כִּשְׁהַדְּבָרִים הַגְּנָגְשִׁים בְּרֶגֶשׁ מַתְּאִימִים אֶל הַמִּתְּהֻתָּה העֲצִימִת שָׁלָמְךָ אֶת הַרוֹשָׁם מַהְדְּבָרֵים הַתְּפִם. אַמְּנָג נְשָׁבֶה צְשָׂרָה הָיא תָּחוֹת דְּבָרֵי מִנְמָה שָׁרֶשֶׁה הוּא עַלְיוֹן מֶלֶךְ הַיּוֹם, עַד שְׂוִיאָר אַרְתָּא לְחוֹרֵב מִקְרָבָן המְבָעָם אֶת הַנְּחִיה אֲזַחַת חַיִּים בְּלִגְנָשָׁמָה, וְאַתְּחַנֵּן כִּי מִצְדָּא גָּלְגָלָתָם שְׁלַגְגּוֹתִים, צַמְצָאִים שְׁלַעַלְעָלִים. בְּדִבְרֵי מִנְמָה לֹא כִּיּוֹלֵד, תְּחִיאָתָם לְהַמְּמָמִים. מִרְבָּה הַעֲלִיָּה אֲשֶׁר להַמְּלָאָה עַל כָּל נֶשֶׁת חַיִּים וְכָל עֲולָם יִצְרָאָר, אַמְּנָמָן מִפְּלָאוֹת תְּמִימִים דָּעִים וְאוֹרָה סְדוּרָה הַעֲלִינָמִים.

20 שָׁהָם חַם נְשָׁמָה שְׁלַגְגָתָה הַמְּמָמִים הַמְּפֻעָלִים בְּרַחְמִים הַרְבִּים שְׁלַא אָדוֹן כָּל הַעֲלִילִים, הַבָּחוֹר בְּתוֹרָה וְבְעַמְּוֹן יִשְׂרָאֵל, שִׁיחְרָמוּן כִּי פְּרַטְוִיטָנוּ עַיִּינָמִים בְּכָלְלָתָנוּ בְּכָלְלָתָה הַעֲלִינָמִה שְׁלַגְגָתָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שִׁמְשָׁאָת' נֶשֶּׁת וּעֲצִימִות שְׁאָפָתָה, מִתְּהֻתָּה וְחַפְצָתָה פְּגָנִימִה, תְּזָא תְּכָנָה שְׁלַגְגָתָה, וּעֲזִיזָה אֲמָרָה בְּדִבְרֵי תּוֹתָר לְרַגְשֵׁי חַיִּים. גַּתְּעָרָב נֶאֱלָתָנוּ אֶת דְּבָרֵי חָווֹתֶךָ בְּפִנְךָ וּבְפִי עַמְּךָ

עולה ראייה

בפרטיהם ובכללים, המובלטת באוטויתה של תורה, במצוותיה, חקיקה ומשפטיה, וככל החגולה האלhitת האין סופית. — זאת היא מנתן ישראל הנבchorות. הסגולה הזאת היא היא הבסיס לכל הלמוד וכל הקיום הפעולתי של תורה והיא היא המשלימה Mata כל העשויים. שرك או יש לכל התכxisים של סוגלת האדם אהורי ואיזור א-ישראל אמר לזרע במציאות, עי' מה שמתוך כלם נזכרה אומה קדושה זו והמושפה באזיות קדושותה של תורה, ולהיאר את כל המשפטים ולהויה אויר קורתה על כל אarrowות הרוחניים והמעשיים אשר לכל העמים החת כל גשםם. אשר בחור בן מכל העמים גונן לנו את תורה זאת והتورה שהיא שלן, שהיא הארתו האלהית מואר החיים של פצצו-agבאה מכל תיקות כולם: "תורהו",אננו נשפי כתבי הבית", מהדר גנזה שמשתעשע בה, החכמת אלhitת העמי. המורה תא אויר כל חייו, המאירת באורה העליון על החיים מראש ועד סוף, אשר רק לאן ברא כל היא גלויה. ומשם מופעת תורה שלמה ע"ה

בא. נווטן התהווה. אין זה דבר חדש. Scal מה שבא מושם הסתגלות עצמית, מושם ה תלמודות והתרגולות, ראוי להיות מוסיף וולך, מתעללה ומופתעת, מוקן זממן ומדור לדור, ביצים ופרחים. בהתקענותו והשתרוגות. אבל נפלא הוא, אם סגולה עצמית, שהיא חסינה כחון עצמיותה של הזוחות, היא מתחה הולכת וזרוחת בפנימיות מהותה בשטרז המונינים, בכל עת ובכל רגע. וזה הוא הפללא העליון מאורה של תרואה בישראל, שם מצד הסגולה הפנימית של לה רוז מנינמה התלויה ואחותה בחירותנו מכל עמיים, היא הולכת ושותפה לנו בחירותו, בשטרז או ומתרחש בפנימיותה של תנשומה, בכל עת ובכל רגע מרגיעי חיים. התהווה התדרוי, וגם וזרוחה, על רוז היללה העילונית, אנו מבקרים על הפעועה החדרית, המודשת לנו עתה של תורה ופאו החיים שללה בשטרז היהיא ההורית, ואנו מבטאים את התבטי של החבירויות, המפהה, ממוקעה הטמיר בתוך מעמי נשבתו באין הפסף, «חדש לברקים רבת אומגרט»; נווטן התהוו.

כבר.

דרקיע עוסקים בהלכה⁸, כי אף בלא חומר ובלא יצור ובלא רע, גם כן החמורה היא החקלאית האמיתית — ותווא הדבקות הנשגבנה לאקלים. וזה שאמרו בשבת דף פג, ב: לעולם אל ימנע אדם מבית המדרש ומדברי תורה, ואפילו בשעת מיתה שנאמר: "ויזאת התורה אדם כי ימות באוהל"⁹ (במדבר יט, יד) — אפילו בשעת מיתה תהא עוסקת במורה. פירוש, דאמרו פרק קמא דברכות, אם רואה אדם שיצרו ¹⁰ מתגבר עלייו¹¹ ואמיר לו יזכיר לו יום המיתה וכיו', הרי דיין המיתה מועיל להחליש הרע ולבלע היצר יותר מתחורה ומקריאת שםעו. ואם כן, אם אמר כי התורה אינו ריק¹² להסfir הփיכות והדיחת הרע ולהשליט החסרון, אם כן בשעת מיתתו של האדם — שאו נחלש מבנו היצר לגמרי — אינו צירך לאחיזה בתורתו, על זה אמרו¹³ שאינו כן, שעצם התורה היא חכלית השלמות אף במקם שנעדר הרע, ולכן אף בשעת מיתתו של האדם יהא עוסקת בתורתו, ובכל זאת את אינו דומה שלימות התורה להמצווה ועשה, ועשה מצד מצות, למי שאינו מצווה ועשה, מצד שלימות המשוג מהתורתה.¹⁴ כי להסfir הארץ גזירה¹⁵ — שזה עניין הסרת הרע — בונה הוא גדר אחד מי שמצויה ועשה למי שאינו ממצויה. אבל להשיג זוהר השלמות הרוחנית, ועוצם התקרכות לאלקים, אין בונה סוג וערך כלל מי שמצויה ועשה למי שאינו מצווה ועשה,¹⁶ שנעם העליון-ודבוקות האלקי אינו אלא ריק למי שמצויה שעוסק בתורתו. ולכן נתקלה הפלית משה שלא תשרה שכינה באמנותם,¹⁷ כיון שאנשים מצווים, אף אם יהיו עושים לא יישגו דיבוקות האלקים והשוכן בתוך תורתו, כמו שביארנו. וזה עמוק מאמרם שאברותם שלח ליצחק למדרור מורה, כי התבוננו במאמרים וזה אשר העירו לנו כי להסרת הרע ולכללות החומר — ומאחבי השטן ומדיחיו — כבר הגיעו לתכלית מעלת האנושית,¹⁸ אשר לbam שהגיעו בקרובם לגמרי.¹⁹ אבל בכל זאת לא הונחו התורה, כי היהת חביבה עליהם — אף שלא היו מצווים ועשויים, ולא הוטיפה להם התורה בעצם שלימות לולא²⁰ הסרת ההעדרים והփיכות כאשר הוטיפה להשלמים המצוים ועשויים²¹ — בכל זאת הונחו מאהבתם אותה, שעל ידה הסיר הרע וסילקו הփיכות,²² ונעשו אורם גודלים ומזהירים מפוקים נוגה הרברית לשולחן ועד.

וון חילקו בתרורתן. כדי להבהיר את כל האור העליון, המתנשא מימין לעולם וממעלה מעל כל המגמות והכוננות כולג' לחדר העולם המוגבל המורוצף מגמה וכונה, מצרים והגבלה, ולהאיר את כל מחשביו בוויי הקדש, תחנה תרזה בעילום. אור התורה הבודק וחודר מרמרע ע"ה, והולך ומחפlesh עד עמקים, עד נבכי החותם של זעירות היציה וגויאי חלקי החיים כולם, הוא המקשר את כל המהוויות מראש עד אוזרת לשוגב נצח. י"ב עם אור המרים מראשון של בניו ביהם-ק', בראשו נשגב, העולה ממעל לשם ראשון, מרים מראשון, הגנו מבקרים על החלקן, במצומצמו הגבלהו שהיהה מחובר אל המעיין העליון של שטוח יי' כל החיים. מון חילקו בתרורתן.

כב, יט וישב אברהם אל גל נערו. ובמדרשם (בראשית רבה גו, כ) : ויזחק והיכו הוא? ... שלחו אצל שם ללימוד ממנה תורה. משל לאשה שנעשרה מפלצת, אמרה הAIL ומן הפלץ חוה המערמי, עוד איןנו זו מתחה ידי לעולם. כך אמר אברהם, כל שבא לידי אינו אלא בשבייל שעסקתי בתורה ובמצוות, לפיכך אין רצחה שתוויה מועני לעולם (על' המדרש). דע כי התורה היא משלמת את היישריאלי, וכמசתרתו ברמה"ה איברין ושס"ה גידיו נר"ג, ומעלוו אל תכילת השלומות האפשרי, ובולודיא לא יכול אדם לבא לידי שרון הגמור מיום נתן ה'אותה לישראל. ומלבד שהיא משלמת את החיסרון ומונעה הפחותות אשר בהאדם מצד חומרתו וכוחות טבעו המשוקעים וטורעים בהבלוי הון ועוגבי, עד היה היא בעצמותה טוב ויקר ואושר האמתי, ובזה יתקרב האדם לאקליגנו, ובזה יתזה פניו — והוא השגת האלקות. כי התורה היא מענו של השם יתברך, ובזה הוא שרי, וכמו שראיםו של מקדש, שבחולות העדרות על הארץ שם שורתה שכינה², ומשם יצא אורה לעליים [מנחות] (פ"ו, ב³), והוא יגינוי על שפウ החקמה והשגגה והשלמות. ובמקדש שני שחרר הארון⁴ חסירה שכינה, "זובגנוש" הארון, ויאמר משה קומה ק"ה⁵! ולכך לעתיד לבא⁶ גם כן אין מצוות בטלות⁷. וכן מצאנו להצדיקם במתיבתא

7. כי אעפ' שתפקידו להרחקינו מההשפעה היציר בטל, הרי נתוצאות הו נזינן על מנת לקרכנו לאקלם ולתישג את ההשגה האלקית.
 8. בבא מציעא פ', א: הוה יתיב אגידרא דדרקעלא,
 וכא גרים, קא מפלגי במתיבתא דרקייעא, אם
 בהורת קוזמת לשער לבן, טמא (דשען לבן שפהח
 בו הוא סימן לטומאה, דכתיבת "התה נהפך שעוד
 לבן בכהורתה" — רשי'), ואם שעוד לבן קודם
 לבורת, טהור, ספק — הקב"ה אמר טהור (לפי
 מה שכותב בטורה — רשי'), וככלוחו מותיבתא
 דרקייעא אמר טמא... עכל. מכאן ראייה, ייפוא,
 לכך שתקפיד התורה והולכה וזה מעור לاكتואליות
 המשעשת שלה, שריין אין קיום מצוות במתיבתא
 דרקייעא.

עֲוֹתָה רַאיָה
וחילוד חורה כנגד כולם. אין לנו דבר בעולם שהוא כ"כ כפול בערכו
חוור לבל הלי הרים הנומנים, לשפרם, להיטיבם, לעידם ולזרוםם, ואורו העליון
מקף כל עולמי עולמים, חזק כל ערבי הגזחים וככל הצחחות העלייניות, תלמוד
חורה. הגזר האמעשי שבmort בכללו הוא דמות עליון ליסוד פרפרות שב*טבוניה*,
ק והצד השכלי העוני, של מקור האלאה של המרואן, והז העולמים שב*טבוניה*
הוא והסיד לkerja הקימת לעזבנה. ועי' בפירוש הכהלויות, לחוי נזחוי שעה
חוורתי היא הכהלויות הזהות לכל אלה הטריטים הגדולים, שמאז עולם
החוור בשעה ובגוניה hei ים מגדובים שיש להם קרן ופירוט, וחיים לעות'ב
ולשעוןו, ובשבילך תחת' בוגנד כפול.